

Michael
Třeštík

Jen aby,
řekla
moje
žena

motto

Jen aby, řekla moje žena

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Michael Třeštík

Jen aby, řekla moje žena – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Michael Třeštík

Jen aby,

řekla moje žena

Praha 2017

1.

MUŽ STŘÍLEL NA PÁSOVCE

Rok nezačne v pondělí, každý měsíc jinak dlouhý, týden se nedá rozdělit na dvě stejné půlky, a jak si jako v tomhle bordelu mám plánovat nějaký pravidelný režim.

V horoskopu jsem se teď dočetl, že hned po ránu zvládnou udělat moře práce. To chci vidět, když jsem vstal v jedenáct a připadám si unavený.

Každý doufám chápe, že když se mi porouchá rotoped, tak novoroční předsevzetí nemůžu plnit, ani kdybych chtěl.

Nevěřím na neposkvrněné početí, konspirační teorie a cholesterol.

Pořád čtu, kolik zralých mužů umře při potápění, horolezectví nebo joggingu. Nejsem blázen. Sedím opatrně v křesle a rozumně pokužu.

Říkají mi, že se mám víc pohybovat. Můj táta pořád jen seděl, četl a kouřil viržinka, a všichni mu říkali, že se má víc pohybovat. No, a pak všichni, co mu to říkali,

postupně umřeli a táta pořád jen seděl, četl a kouřil viržinka.

Napsal jsem tady, že nevěřím na neposkvrněné početí a hned druhý den mě Pánbu potrestal: Botička na autě. To je mu podobný.

Když letíte s Air France, dají vám dobré víno a ztratí kufry.

Zjistil jsem, že „hezky si to užít“ a „splnit si sen“ znamená vypadnout z nějaké televizní soutěže.

Britští vědci prý už rozluštili záhadu kamenů ve Stonehenge: Nevědí, jak se tam dostaly. To je teda docela slušné rozluštění.

Teprve dneska jsem se dočetl, že letošní rok je rokem aktivního stárnutí. To ze mne udělali pěkného pitomce, protože já to nevěděl a až do včerejška jsem stárnul pasivně.

Když vzdělané lidi zmáhá matoucí mnohoznačnost věcí, hledají oporu ve filozofii. Já v těchhle případech lezu do vany. To je taky dobré.

Máma mi vždycky říkala: „Můžeš chodit nedbale oblečený, špatně oholený nebo rozcuchaný. Ale nikdy, Míšo, opravdu nikdy, nesmíš mít špinavé boty.“ Celý život to dodržuju. Tedy s výjimkou těch bot.

Novinky.cz: „Muž střílel na pásovce, kulka se odrazila od krunýře a trefila jeho tchyni.“ Vůbec si nedovedu představit, jak to trénoval. Respekt.

2.

TAKOVÁ BLBOST A PROSTĚ TO NEJDE

„V zásadě mám ta prsa pořád krásná, ale jedno má větší pokles než druhé,“ prozradila modelka. Nějak se z toho nemůžu vzpamatovat.

Myslím, že lidé se dělí na kuřáky a na hypochondry. Hypochondři se pak dělí na dietáře a na vegetariány. Kuřáci se dělí na pivaře, vinaře a na ty, co pijí kořalku. Cítím, že v tomhle schématu mám své pevné místo.

Občas potkám lidi, kteří říkají, že nejsou na Fejsbuku. Připojí k tomu vždycky zdůvodnění, ze kterého vyplývá, že já jsem debil.

V horoskopu mi píšou, že si dneska mám obléci jasné odstíny. Tak jo. Já mám tu černou sepranou do nejrůznějších valérů. Vyberu ty jasné.

Je pozoruhodné, že žádný můj překlep nevypadá jako překlep, ale jako že jsem blbec.

Od dětství jsem trpěl tím, že mě společnost nutí, abych se nepřetržitě choval inteligentně. Teď, když mám potřebu proti tomu revoltovat, napíšu na Fejsbuk nějakou infantilní kravinu a hned se mi uleví. Vždycky se ale najde někdo, kdo mi začne vysvětlovat, že to je infantilní kravina.

Dobrý, opravdu povedený status udělá tak dvacet, někdy i třicet lajků. Ty ostatní kolem stovky.

Já umím čekat, nejsem zmatkař. Zatímco moje žena bezhlavě natankovala benzin za 38 korun, já jsem si v klidu počkal a teď si ho mohu dát za 40 korun plnou nádrž.

Většina funkčních změn Fejsbuku mi vždycky nejdřív připadá jako změny k horšímu, ale později vidím, že jsou to změny k ještě horšímu.

Některé statusy mají tu vlastnost, že se líbí těm, kdo je pochopí, i těm, kdo je nepochopí. Být mladší, zkusím na tomhle principu založit politickou stranu.

Život lidský je vlastně něco podobného jako řada nesusvislých statusů, které si člověk občas musí olajkovat sám.

V diskusích na Fejsbuku jsem vyzoroval, že k jakkoliv málo chytrému nápadu je možné vymyslet libovolné množství ještě méně chytrých nápadů. Pokud někdo neví, co to je fraktální geometrie, tak tohle je jedna její přesná aplikace.

Dřív jsem si kladl spousty otázek, ale jak jsem zrál, tak se jednotlivé dílčí otázky spojovaly do otázek obecnějších, ty pak do ještě obecnějších, až zbyla jen jedna úplně základní: Kde mám brejle?

Všiml jsem si, že když se v posteli převaluju z boku na bok, tak vždycky přes záda. Včera jsem si řekl, že je to kulturní stereotyp, a zkusil to přes břicho. Shrnul jsem si prostěradlo, shodil polštář a skončil úplně dezorientovaný s přetočeným pyžamem. Taková blbost a prostě to nejde.

3.

NEVÍM, JAK JSEM SE UMÍSTIL

Na výběr byly rakvičky se šlehačkou nebo pařížský dort.
„A po čem se víc hubne?“ zeptala se moje žena.

Svoji definitivní ženu jsem objevil v sedmadvaceti, svoji definitivní whisky v pětadesáti. Zaplať pánbu, že to nebylo obráceně.

Když ze svého pokoje volám na ženu do jejího pokoje, aby se třeba přišla na něco zajímavého podívat, nikdy mě neslyší. Když úplně potichoučku a neznatelně zachrastím obalem od čokolády, je u mne hned.

Moje žena má hodinky trvale nařízené o pět minut napřed, aby prý měla rezervu. Ale ona ví, že je má nařízené napřed! Jak to může fungovat?

Novinky.cz: Podle psychologů z University of Michigan znamená soulož s někým jiným než s vlastním partnerem v 97,7 % nevěru. Ta zbývající 2,3 % by mě teda opravdu zajímala.

Dočet jsem se také, že je soumrak manželství, že každý desátý žije sám. Chápu. Jeden sám a devět po dvou. Je mi to jasné.

Z Fejsbuku vím, že existuje něco jako sémantický autismus. Mají ho lidé, kteří nedovedou pochopit větu jinak než v tom prvním, gramatickém smyslu. Nerozeznají ironii, nadsázku, záměrný nonsense. Vtip je jim třeba vysvětlit a oni ho pak nevyprávějí, ale vysvětlují dál. Sémantičtí autisté jinak ale bývají velmi přátelští lidé.

„Ty nemáš rád papriky?“

„Ne.“

„To jsem nevěděla.“ Jak by to taky mohla vědět, když se na to ptá sotva jednou za měsíc teprve osmatřicet let.

Své ženy si nesmírně vážím. Dostala spoustu mezinárodních cen a chodí si zaplavat, i když mně je zima. Ale nemůžu se dívat, jak otvírá čokoládu. To jí opravdu nejde.

Já vím, že ženy mají mnohem horší prostorovou představivost než muži, ale když se u nás vyměňuje potah na gauč, tak já nejsem schopný poznat jak patří, zatímco mé ženě je to jasné hned. Vždycky. Je to ponižující.

Moje žena ohřála zmraženou pizzu a podala mi nůž. „Mně pětinu,“ řekla. Viděl už někdy někdo krájet pizzu na prvočísla? A tak to mám furt.

Že na svatého Jiří vylézají hadi a štíři, to vím dávno. Ale nikdo mi zatím neřekl, kdy ty mrchy zalézají, takže se musím bát celý rok.

A je to!!! Holčička ženského pohlaví. Váží a měří. Jmenuje se Ela. Otec dítěte i já jsme v pořádku.

Vyndal jsem si z ledničky pivo a koukám, na plechovce je napsáno POZOR SOUTĚŽ! Na nic jsem nečekal a pivo do sebe nalil, jak nejrychleji to šlo. Vůbec ale nevím, jak jsem se umístil.

┌ Hodinový manžel mi přidělal ledkový
└ reflektor nad vanu, abych si nekazil oči, když v ní čtu. Počkal jsem, až se setmí, vzal noviny a vlezl do vany, abych zkusil, jak je v ní teď vidět. No, a moje žena se zrovna vrátila domů. „Ty se koupeš bez vody a oblečenej?“

4.

NĚKDY KOLEM TŘICETILETÉ VÁLKY

Dneska jsem viděl kosa, jak prolétl hustým křovím. Šel jsem se podívat, jestli v něm není nějaká díra. Nebyla. Větev vedle větve, mezi nimi malé větvičky, staré listí, nové listí a igelitový pytlík, ani vidět skrz to nebylo. A on tím prolétl v plné rychlosti a letěl dál. Byl to velký frajer.

Máme štěně Bais, hlídám tedy štěně Bais. Říkám: „Otoč se.“ Nic. „Otoč se.“ Nic. A jak si jako mám svlíknout pyžamo, když je to fenka? A ještě k tomu tak mladá.

Druhý den cvičím Bais. Je bystrá a spolupracuje. Pochopila už přesně povely Sedni!, Ke mně!, Pusť! a Zůstaň!. Na kterýkoliv z těch povelů ochotně uskočí a začne běhat okolo mne ve vzdálenosti, na kterou nedosáhnu.

Zase jsem si v *Lidovkách* něco přečetl o psech a utvrdil se v přesvědčení, že zaprvé z naší rodiny mám pro chov psa daleko nejvíc předpokladů já a za druhé, že nemám absolutně žádné předpoklady chovat psa.

V autě na zadním sedadle se fenka Miluška a fenka Aiša vracejí z návštěvy na Vyžlovce:

„Fuj, to byl zas vejlet.“

„Jak se vůbec menovala?“

„Kdo?“

„Ta piča s rozpláclým čumákem.“

„Bais.“

Na většinu zahrady je vidět z domu, na část od sousedů a na kousek ještě ze silnice. Je na ní jediné místo, asi metr na metr, kam není vidět odnikud. Vždycky, když tam jdu, Bais už ví, běží napřed, způsobně se posadí opodál a dělá, že se nekouká.

Protože na ni nemňoukám „Baisulínku“ a nedávám jí zbytečně piškoty, jsem pro ni málo důležitý. Jenom když v noci začne bouřka, tak vyleze z postele mé ženy, přijde ke mně do pokoje a vleze do mé postele. Když pak bouřka skončí, tváří se, jako že se spletla, vyleze z mé postele a vrátí se do postele mé ženy.

Sotva skončí poslední zasypaní lavinami, jsou tu první nabouraní motorkáři a nezvěstní vodáci a hned pak přijdou plavci, houbaři a horolezci, a než se člověk naděje, jsou už zas noví zasypaní lavinami. Hrozně to utíká.

Ví někdo, jak velký objem mraku musí být, aby z něj vypadl kubík vody? Nejde mi furt do hlavy, že všechny ty roz dováděné Berounky a Vltavy má člověk nejdřív nad hlavou. Vždyť to nebe taky není nekonečné.

Kolik je jich na televizi, nevím, protože jsou pod jakousi krytkou, kterou neumím odklopit, ale na dálkovém

ovladači je třiačtyřicet knoflíků. Který šílenec si může myslet, že k vypnutí a zapnutí zpráv potřebuju třiačtyřicet knoflíků?

Jsem v překvapivě dobré kondici, protože podle toho, kolik stoletých vod už jsem zažil, musel jsem se narodit někdy kolem třicetileté války.

5.

BŘICHO JSEM MĚL ZATAŽENÉ ÚPLNĚ ZBYTEČNĚ

Super.cz: „Už se to stalo i princezně! Krásná Letizia se nešikovně usadila a ukázala kalhotky.“ Je mi to opravdu líto.

Ve své pracovitosti se dneska dostávám až na samotné hranice možného. Ještě krok a začal bych něco dělat.

Mol. Na zdi. Nechci na ní udělat flek. Vezmu ho ze stran mezi prsty, zmáčknu a otřu o kalhoty. A on odletí. Sakra, jak je tohle konstrukčně možné?

Červené víno prý obsahuje nějaké zdravé látky. Tak piju bílé.

Když člověk nechce mít v nekrologu, že odešel od rozdělané práce, neměl by radši žádnou práci rozdělovat.

Včera od stolku v pizzerii koukám z okna na úzkou ulici a tou se zrovna začala obtížně a pomalu protlačovat nějaká žlutá placka, ferrari nebo lambo nebo něco podobně humorného. Tak jsem si říkal, jak je ten svět vlastně spravedlivý. Ten chlap nějakým patafyzikálním způsobem vydělal zhruba o čtyři miliony víc, než potřeboval, a vznikla hodnotová nerovnováha. Ale on si koupí stejně patafyzikální nesmyslnou žlutou placku, ono se to vynuluje a svět je zase v rovnováze.

Chtěl bych se aspoň jednou v životě dočíst, že někdo zemřel po dlouhé lehké nemoci.

Dneska je světový den ledvin. Mne to znervózňuje.

Jsem džentlmen a nebudu jmenovat, ale čím slavnější a čím v mládí hezčí ženská, tím hůř vypadá po šedesátce. To jsou ti plastici úplně hlupáci?

Když jím čokoládu, mám takový nepříjemný pocit trapné improvizace. To chrastění papírem, divné ulamování, nepravidelné hrany, drobky okolo, prsty zapatlané. Je to nějak málo důstojné.

Kdybych byl designer, vymyslel bych odpadkový koš, na který nejde položit lopatku se smetákem.

V novinách píší: „Voják chtěl vylekat kolegu, aby ho zbavil škytavky. Střelil ho do obličeje.“ Jednoduché, ale jistě účinné.